

[Søren P. Larsen.]

Tjenestemandsoorganisationernes Krav; disse Udtalelser røber nemlig en ikke ringe Bekymring for, at den finansielle Stilling og den økonomiske Udvikling i den kommende Tid kan forme sig saaledes, at den Lønordning, der her er Tale om, ikke lader sig opretholde. Det er en bekymret Finansminister, der her taler. Man forstaaer saa godt, at Bekymringerne melder sig.

Endvidere har jeg lagt Mærke til en Udtalelse af Statsministeren i Handels- og Kontoristforeningen om, at en Gruppe af Befolkningen ikke kan opretholde sine Vaner og Fornødenheder ved direkte eller indirekte Ofre fra andre Befolkningsgrupper. Statsministerens og Finansministerens Udtalelser er saa pessimistiske, at de ikke danner nogen rimelig Baggrund for det Forslag, som Finansministeren her er kommet med. Konsekvensen af Statsministerens Udtalelser og Finansministerens mørke Forudannelser om, hvad vi gaar ind til, skulde egentlig have været, at Regeringen havde afvist at give mere, end hvad der ligger inden for selve Lønningslovens Rammer; i øvrigt er vi ikke blevet klar over, hvorledes Regeringen vil opnaa de ønskede Tilstande, og om Lønningerne fremdeles skal pristalsreguleres.

Jeg har ønsket at fremhæve dette, fordi vi har den Opfattelse, at det er uklogt at gaa til en Udvidelse af Tjenestemandslønningerne ud over det, der ligger inden for Loven af 1931. Vi vil ikke medvirke dertil, vi vil ikke tage Medansvaret for Fortsættelsen af en Politik, som i sig selv er uhyre farlig, og derfor vil vi ved den endelige Afgørelse stemme mod Lovforslaget.

Bouet: Det er jo ikke mærkeligt, at man i en Tid, hvor den økonomiske Situation er saa vanskelig, som den er, og hvor der er Mulighed for, at den kan blive endnu værre, kan nære Betæneligheder ved Lønforhøjelser, men da de store Hovedorganisationer, Arbejdsgiverforeningen o. s. v., har givet Arbejderne fuld Erstatning for Dyrtiden, vil det efter min Opfattelse være urigtigt ikke ogsaa at imødekomme Tjenestemandene paa dette Omraade. Ikke mindst naar man tager Hensyn til, at mange af vore Statstjenestemænd har saa smaa Lønninger, at selv de Beløb, som det her drejer sig om, vil være af stor Betydning for dem, mener jeg, at man ikke med nogen særlig Grund kan gaa imod det foreliggende Lovforslag.

Lovforslaget hviler paa en Overenskomst mellem Organisationerne og Finansministeren; og Tjenestemandene har dog ikke opnaaet det, som de fra deres Side

ønskede, og som maaske ikke kunde siges at være urimeligt, men har maattet resignere paa dette Omraade og akkviescere ved Finansministerens Tilbud.

Da dette kun gælder til Oktober, kan vi fra vor Side tiltræde det foreliggende Lovforslag, som jeg hermed skal anbefale.

A. M. Hansen: Da Tjenestemandenes Portioner af Reguleringstillægget er bestemt paa Grundlag af det for Januar i Aar beregnede Pristal, er det jo klart, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen sagde, at disse Portioner berøres ikke af denne Lov — de er en Følge af Tjenestemandsløven af 1931. Men i de nærmest foregaaende Aar, hvor dette Udgiftstal i det væsentlige har bevæget sig inden for det saakaldte store Interval, der strækker sig fra 2 427 Kr. til 2 842 Kr., har der ikke efter Tjenestemandsløven af 1931 været Hjemmel til at ændre Reguleringstillægget. Dette er i disse Aar sket ved særlig Lov. Prisstigningerne har i denne Periode særlig gjort sig gældende for de allernødtørftigste Livsformødenheder saasom Fødemidler og Brændsel, og dette maa jo virke føleligst paa de mindre Budgetter. Man følede derfor paa dette Forhold ved Gennemførelsen af en Lovgivning, hvorved der ydedes et ensartet midlertidigt Løntillæg paa 168 Kr. for gifte og dermed ligestillede.

Det her foreliggende Lovforslag gaar ud paa at lovfæste dette midlertidige Løntillæg for det kommende Finansaars første 7 Maaneder, netop i Betragtning af, at Prisstigningerne i særlig Grad ogsaa nu falder paa de allernødvendigste Livsformødenheder, hvilket føles haardest for de Tjenestemænd og Pensionister, der sidder med de mindre Indtægter. Der er om dette Forslag opnaaet Enighed mellem Tjenestemandsoorganisationerne og Finansministeren. Jeg understreger med Tilfredshed, at Tjenestemandsoorganisationerne i Forstaaelse af den nærmeste Fremtids usikre Forhold indtil videre har tilbageholdt deres Ønske om principielle Ændringer i Bestemmelserne vedrørende Reguleringstillægget, og at de har tiltraadt, at Lovens Gyldighedsfrist afkortes til 7 Maaneder.

Jeg er enig med den højtærede Finansminister i, at Staten maa staa frit, hvis de finansielle Forhold skulde blive saaledes, at den nuværende Lønstandard ikke kan opretholdes. Det er muligt, at Landets hele økonomiske Stilling kan blive saadan, og skulde det ske, ja, da maa alle Befolkningslag og alle Samfundsklasser være med til at tage sin Part af Byrden derved.